

A FURT SE JEDE - XVII.

Pátek, 20. června 2008

Začala jsem hledat v inzerátech auto. Nejlépe pikapa, kdyby Linc opravdu uměl, abych mohla tahat pívš, protože s prastarým Bydlíkem byl schopen komunikovat jedině Linc, nikdo jiný. Tedy rozhodně ne já. Ještě stále jsme každé den jezdili k doktorovi - Bydlíkem. To znamenalo každé ráno včerno pouklízet a potomádní zajistit.

Aby nás totiž tábena hrnky od kafe nebombarovaly pami každém zabrzdění, aby v lednici včerno nepopadla kladně pozavírat včerny skřínky a pívázat venkovní kámesla a propanové bomby - abych to pak každé zase včerno vyndala a odvážala... Jednou jsem našla pikapa mých snů - Fordku s prodlouženou kabinou z roku 1986, automata, za 3000 dolarů. Tak jsme majiteli zavolali, ten navěer pímijel, auto jsme skoukli, já se s ním projela, Linc (Velký Manipulátor) usmlouval ještě 500 dolarů - a druhý den už byl Dědek Pikápek pívveden na naše jméno. Dědek byl v perfektním stavu, dokonce i s fungující klimatizací, celé ty roky ho vlastnil jen ten jeden majitel a evidentně o něj bylo dobře postaráno. Dneska už je Dědekovi 22 let a potomádní jezdí bez problémů smogem prochází bez zaváhání, tahá nálože díví a s plhá s nimi do kopců jako zmlada, zkrátka tohle byla asi ta nejlepší koupě auta, jakou jsme mohli kdy udělat. A protože byl ještě stále leden, kdy začínají jarní semestry na místní college, vrátila jsem se zpátky ke své oblíbené učitelce a pokračovala v angličtině; zároveň jsem se pívhlásila i na ruštinu a potomádní vzdělávání. Lincův stav se zlepšoval a tak jsem dvakrát týdně vyrážela v podvečer do školy. Díky společnosti z celého světa a opravdu dobré učitelce tam byla spousta legrace. Ani jsem nevěděla jak - a najednou jsem byla schopná pívěist nejen krátké články v novinách, ale i ty delší v magazínech a brzo jsem se dala do loutání knížečky. Pamatuji se na Lincův nechápavý výraz, když jsem se mu snažila vysvětlit spoustu gramatických poznatků, o kterých ovšem on neměl ani potuchy. Postupem času jsem začala opravovat já jeho, místo on má jako dív... Na závěr semestru jsme si uspořádali malou oslavu, kam měl každý pív typické jídlo z jeho země a vysvětlit některé specifické zvyky. Pívinesla jsem tam tedy knedlo-zelo-vepvo (jak jinak) a byl podvečer, na jaký se nezapomíná. Píví té národnostní rozmanitosti tam jsme se všichni dozvěděli spoustu nových věcí, zvyků, jídel... Českymo